

Ruhsuz

– Durdu ŞAHİN · 22 Ekim 2011

RUHSUZ...

Konuşmuyorsan gerçekleri, dinlemiyorsan anlatılan hakikatleri, dillendiremiyorsan bile bile, sinikliğinden, menfaat hesapları yüzünden, olaylara bakıyorsan yüzeysel ve yüzünden; sen ruhsuzsun demektir.

İlini unutuyorsan, dilini kurutuyorsan, daima somurtuyorsan, iyiye çatıyor, kötüyü tutuyorsan; sözlerinin üstüne yatıyorsan; senin ruhun yok demektir.

Sabrı kendine yük görüyorsan, yalanı, yanlışını koruyor, bürüyorsan, koşar adımlarla batıla, bataklığa yürüyorsan; sen ruhsuz bir kişisin demektir.

Doğruları bilmiyor, hakikati tanımıyor, mazluma dış biliyorsan, beddualar alıyor, hayır işte en sonda kalıyorsan, harama gözü yumuk dalıyorsan; sen ruhunu harcadın demektir.

Ruhsuz olmak; belirsizlikler içerisinde eriyip yok olmaktır.

Ruhsuz olmak; toza, dumana karışıp bedenen ve fikren buharlaşmaktır.

Ruhsuz olmak; iradesini teslim eylemektir hasede, hırsla...

Ruhsuz olmak; varlığı ile yokluğu arasındaki farkın iyice fulü hâle gelmesidir.

Ruhsuz olmak; sonu uçurum olan yanlışlıklara yapışıp, sonunda apışıp kalmaktır.

Ruhsuz olanlara acımak mı lazım, kızmak mı?

Ruhsuz olanlara, yardımcı olmak mı lazım, yanlarından son hızla uzaklaşmak mı?

Ruhunu eritmiş, tüketmiş, bitirmiş, insanları ruhsuzluğu ile bezdirmiş, üzümüş kişilere dua mı eylemek gerekir, beddua mı?

Ruhsuz olanları ruhsuzluğu ile baş başa mı bırakalım yoksa ruhlarını bulmaları için bir yol, yöntem mi öğretilim?

İnsan şaşırıyor doğrusu...

Ruhsuz olmak ne kadar kötü deęil mi dostlar!

Durdu ŞAHİN